

**Голосъ зъ поводу  
извѣстной рецензіи „Зори  
Галицкой, Альбума на  
годъ 1860.“**

**невѣдомый**



**1860**

# ГОЛОСЪ

ЗЪ ПОВОДУ

ИЗВѢСТНОЙ РЕЦЕНЗИИ

„ЗОРИ ГАЛИЦКОЙ,  
АЛЬБУМА

НА ГОДЪ 1860.“

---

ВО ЛЬВОВѢ,  
ТИПОМЪ Института Ставропигійского.  
1860.

Богдане! любимче Руси, солов'ю!  
Пробуженный Галичъ весь къ Тебѣ смотритъ,  
Пѣснь Твою солодкій пѣвче-чарод'ю  
Духомъ и сердцемъ единымъ ловить.

Ти розголосилъ намъ пѣснь животворящу,  
Воскресилъ духъ мертвый, спящихъ побудилъ,  
Ты на Русь святую бурю надходящу  
Твоимъ могущимъ словомъ запретилъ.

Ты сынъ Руси милый, сынъ вѣрнѣйшій,  
Ты ей всю силу жертвовалъ;...  
А вотъ измѣнникъ самъ лютѣйшій  
Противъ Тебе мятежъ поднялъ...

Онъ зналъ, що Русь въ тебѣ живетъ,  
Та Русь, той народъ, що восталъ  
Противу злобѣ всѣхъ клеветъ,  
И гордо всѣмъ: „Я есмь! сказалъ  
„Я есмь на русской сей земли —  
Уже не рабъ — сынъ свободы!  
Наслѣдникъ славы праотець,  
А не измѣнникъ, не подлець. —  
Не тотъ уже, що то встыдался  
Поруганной прадѣдной вѣры,  
Не тотъ, що прежде поклонялся

не тотъ, що прежде поклонился  
Предъ ложными враговъ кумиры.“

И думаль онъ въ повѣжествѣ  
Що наша Русь ще въ темнотѣ —  
Увѣритъ ложамя нечестивымъ,  
Пойде за словомъ его льстивымъ,  
И Полщѣ-божищу поклонъ  
Отдасть, невѣжа, думаль онъ.

И вотъ! вся Польша взликовала,  
И подлеца, предателя народа

Высокимъ геніемъ назвала,  
А намъ рекла: братерство, згода!

Братерство!.. чуешь рускій роде?  
Лишь щобысь на всегда забыль  
Про законъ Божій и природы,  
И щобысь былъ, чѣмъ ще не былъ:  
Предателемъ Царю, измѣнникомъ отцамъ,  
Сквернителемъ святынь и гробовъ ихъ,  
Влѣзь въ сѣть ловцамъ — Польщи борцамъ,  
И взялъ оружье на своихъ...  
Такъ будешь милымъ братомъ намъ.

И згода!... чуешь рускій роде!  
Подай намъ руку, и — молчи!  
О правахъ народныхъ для згоды  
Одного слова не скажи.  
Ми тобѣ скажемъ: Руси нѣтъ!

Ты поклонися на отвѣтъ.  
Для згоды, щобы не разити  
Намъ нѣжныхъ слуховъ, стережись

По хлопски-руски говорити,  
По старо-руски не молись!  
А храни ты Боже, що писати,  
Бо буква руска, то Москва;  
А та Москва, ты долженъ знати,  
То страхопудъ, то Татарва.  
Для згоды сей не вѣрь въ Христа,  
Въ законъ изданный на весь вѣкъ:  
Що ближнимъ всякій человекъ.  
Прійми для згоды законъ новъ:

„Вражда и кровь.“

Вражда вамъ Нѣмцѣ, Москалѣ,  
Вражда и вамъ Словяне всѣ!  
Природа ваша — ложны мары, —  
Живеть лишь Польша и Мадыры!...  
Весь свѣтъ буде ся удивляти,  
Якъ Русь нова буде вставати  
Съ своимъ Платономъ на челѣ  
Противу Нѣмцямъ и Москвѣ  
Прогнанный Царь, якъ дикій звѣрь  
Пойде на снѣги, на Сибирь...

А на розвалинахъ Державъ могущихъ  
Воцарится Польша-Мати,  
Примѣрь для вѣковъ всѣхъ грядущихъ,  
Якъ достойно царствовати!

Тогда ты Русине за згоду  
Якъ Польща стане на ногахъ,  
Пріймешъ отъ неи надгороду:  
Буде ти вольно по хатахъ  
Сельскихъ по руски говорити,  
И даже руски думки пѣти.  
А въ школахъ, судахъ Польща-Мати  
Буде тебе цивилизовати  
Языкомъ польскимъ и письмомъ,  
И станешъ польскимъ Русиномъ!

Щожъ Ты Богдане на той крикъ,  
На тѣ дурачества вздумалъ?  
По правдѣ Русинъ вже привыкъ,  
Щобъ го кто-будь оклеветалъ...  
Такій-тамъ Платонъ, Польщи геній,

Що при горѣлцѣ отъ свашокъ  
Набралъ високихъ вдохновеній,  
Отъ лѣрниковъ, не изъ книжокъ  
Языка руского учился,  
И весь для Польщи посвятился,  
Бѣе Ти въ лице, та и всѣмъ намъ  
Ненавистнымъ азбучникамъ,  
Що добываемъ зъ древной пыли  
Рускую славу, що враги  
Во гробъ насиліемъ вложили,  
И кажемъ имъ: Мы не Ляхи!...  
За тое-то онъ польскій геній  
На Русь сватуе розбѣженій

на Русь святую разобшеспи,  
На славу твою наступилъ,  
Въ Тебѣ честь Руси оскорбилъ.

А ты, Богдане, що вздумалъ?  
Достойнъ ли низкій подлець  
Отвѣта Твоего въ конецъ?  
Не лучше, щобы ты молчалъ?...  
Оставь го въ миломъ убѣжденьи,

Що Русь стару онъ побѣдилъ,  
Въ Руси новой одушевленье  
Своими ложами збудилъ;  
Що Русь бересе вже палити  
Свои священны книги всѣ,  
Щобъ сестрѣ-Польщѣ угодити,  
Затре весь слухъ о Руцинѣ.  
Изволь имъ троха помечтати,  
Що Русь нова буде вставати,  
Предасть всю славу старину.  
И рука въ руку съ Польщею  
Пойде прольяти кровь свою  
На Нѣмцѣ, — Москву-Татарву! —

---



Ця робота перебуває у [суспільному надбанні](#) у  
всьому світі.

---

Цей твір перебуває у суспільному надбанні у всьому світі, тому  
що він опублікований до 1 січня 1923 року і автор помер  
щонайменше 100 років тому.



# About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](#)<sup>[1]</sup>. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](#)<sup>[2]</sup> license or, at your choice, those of the [GNU FDL](#)<sup>[3]</sup>.

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)<sup>[4]</sup>.

The following users contributed to this book:

- Artem.komisarenko
- Madvin

- 
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
  2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
  3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)

4. [↑](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium) <http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium>